

HARLEQUIN[®]

Kingitused.

Julia James

IHA TUMEDAM POOL

Julia James
THE DARK SIDE OF DESIRE
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Julia James
© 2011 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E12250912
ISBN 978-9949-25-315-9

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja
e-raamatud **www.ebooks.ee**

ESIMENE PEATÜKK

Leon Maranz võttis šampanjakraasi serveerimislaualt, mis seisis tohutu, rahvast täis esimese korruse salongi sissekäigu kõrval eksklusiivses Regent's Parki korteris, kuhu üks majateenijaist oli ta just äsja juhatanud, ja takseeris avanevat vaatepilti. See oli just sedasorti seltskondlik koosviibimine, mis talle hästi tuttav oli. Kokteilipidu ühes Londoni uhkeimas majas, kus külalisi – vägagi kirevat seltskonda – ühendas üks tegur.

Rikkus.

Suur hulk rikkust.

See oli selge Leoni tumedate silmade põgusastki pilgusheidust, ilmne sellest lõputust disainerirõivaste rodust, mida naised kandsid, rääkimata veel kalliskivide kilgendusest nende kaela ümber, kõrvus ja randmetel. Kõigis naistes oli näha hoolitsetust ja nõtket kassilikkust, sellal kui meestest õhkus ühesugust enesekindlust ning teadlikkust oma väärtusest maailma silmis.

Leon surus huuled vaevumärgatavalt kokku. See-sugune välisilme ei pruukinud sugugi alati olla selle taga peituva väärtuse pandiks. Tema uuriv pilk tungis rahvasumma, otsides oma sihtmärki. Alistair Lassiter seisis seljaga salongi ukse poole, aga Leon tundis ta silmapilk ära. Tundis ära ka selle, mida ta näha tahtis. Ülejäänud külalistele jäi see ilmselt märkamatuks, aga talle mitte: tajutav pinge mehe hoiakus. Leon püüdis meest veel hetke.

Siis aga, hinnanguga lõpule jõudnud, tõstis ta šampanja-klaasi suule. Ja tardus seda tehes paigale.

Üks naine vaatas teda.

Naine polnud üldsegi Alistair Lassiteri läheduses, aga Leon nägi teda silmanurgast. Ta tajus kõigi antennidega, et naine vahtis teda niisuguse ainitisuse ja pinevusega, mis reetis selgesti, kui vähe oli tal aimu sellest, et mees on tema pilgust teadlik. Aga Leon oli nüüdseks juba ligi kaks aastakümnet naiste huvikeskmes olnud – juba ammu enne seda, kui jõudis rikkuseni, mis küünilisel kombel naistele tänapäeval kõige ligitõmbavamalt mõjus. Kaugelt ligitõmbavamana kui üle meeter kaheksakümnene pikkus ning tugev mehelik välimus, mis oli olnud Leoni trump siis, kui ta oli veel noor ja vaene. Aastatepikkune naiste pakutava nautimise kogemus tähendas, et tema juba teadis, millal mõni naine teda vaatab.

Ja see siin vaatas teda raudkindlalt.

Leon rüüpas lonksu šampanjat ja pööras seda tehes pisut pead, et naine tema vaatevälja keskmesse nihkuks.

Naine oli tüüpiline inglanna: nägu ovaalne, õrnajooneline, kitsa nina ning suurte selgete silmadega. Kastanpruunid juuksed olid näolt eemale kammitud ja kinnitatud krunni, mis mõne vähem veetleva naise peas oleks mõjunud rangena, täpselt nagu tema indigosinine toorsiidist kleit oleks mõnel vähem täiuslikul kehal mõjunud ilmetuna. Aga sellel naisel oli tõepoolest ideaalne keha: sale piht, kergelt kaarjad puusad ja, nagu Leon naise tagasihoidlikust dekolteest hoolimata nägi, ka lopsakad rinnad. Naise kokteilikleidi kolmveerandvarrukad paljas-

tasid tema käsivarred ning elegantsed sõrmed hoidsid klaasi mineraalveega. Tema kleidiserv küündis peaaegu põlvedeni, jättes nähtavale pikad, saledad jalad, mida kõrged kontsad veelgi pikendasid.

Rangest stiilist hoolimata – või siis hoopis selle tõttu – oli ta tervikuna jalustrabav, jättes mulje, nagu oleks kõik teised kohalviibivad naised kas riidetusega üle pakkunud või muid apsakaid teinud. Leon tundis sisimas särisevat elevust. Vastu kõiki ootusi töötas õhtu ilmselgelt keskenduda ka muule kui äriasjadele...

Ta vidutas silmi ja lubas pilgul naisele pidama jääda, tunnistas endale, milliseid tundeid naine temas äratas. See ihalõõm...

Leoni pilk libises uuesti naise näole, lõikas läbi tolle ainitise pilgu, valmis looma pilkkontakti ning naisele oma huvist märku andma, end tema poole asutama.

Ja otsemaid oleksid just nagu eesriided naise näo ette laskunud.

Tundus, nagu oleks ta maski taha peitunud. Jäise maski taha, mis tarretas tema ilme täielikult.

Jättes Leoni tähelepanuta. Jättes ta täiesti kõrvale. Naine vaatas temast läbi, just nagu poleks teda üldse seal olnud, just nagu poleks teda olemaski... just nagu poleks ta isegi mitte tühipaljas kübe naise universumis.

Korraga tegi naine minekut, pööras talle selja. Leoni läbistas eriline tunne – selline, mida ta polnud tundnud juba kaua, kaua aega. Veel hetke vaatas ta ainiti endises suunas. Siis aga suundus ta sihikindlalt läbi rahvasumma.

Flavia manas huulile viisaka naeratus, just nagu pööranuks ta tähelepanu sellele, mida parajasti arutati. Tal mõlkus meeles enamatki kui tänaõhtused viisakad vestlused oma isa külalistega. Palju enamat.

Ta ei tahtnud siin, oma isa külluslikus Regent's Parki korteris olla. Kogu see silmakirjalikkus ajas tal südame pahaks. Mängida suurejooneliselt elu nautiva miljonäri hellitatud tüdruku, sellal kui nii tema kui ka isa teadsid, et see jäi tõest kibedalt kaugel.

Mis läks see tobe kokteilipidu temale korda? Seista siin, näha välja hirmkallilt kaunis selles liigselt sisustatud korteris, mille eesmärgiks oli vaid muljet avaldada ja tema isa rikkusega uhkeldada? Korter oli tulvil klaasi ja kroomi ning suurejoonelisi maitsetult ekstravagantseid kuldilustusi ja uhket mööblit, silmatorkavalt tooniandvaid esemeid, ning tema ei suutnud end siin iial kellegi muu kui puruvõõrana tunda.

Ta tahtis koju! Koju maale, Dorseti südamesse, sügavale kesk maaelu. Koju sellesse kahekümnenda sajandi algupoole hallist kivist ehitatud majja, mida ta nii väga armastas, lihtsa esiseina ja lükandakendega majja täis mööblit, mis oli vananenud koos majaga, kus Flavia oli üles kasvanud, ümberringi väljadel ja metsades lonkinud, rattaga kitsastel hekiga ääristatud tänavail sõitnud, siia ja sinna uidanud – aga alati, alati koju tulnud. Koju vana-vanemate juurde, et pugeda nende embusesse, keda ta oli jumaldanud ning kes olid teda pärast ema traagiliselt varajast surma kasvatanud.

Aga Harford Hall jäi tema isa sädelevast luksuskortest valgusaastate kaugusele ja Flaviaal *polnud* põgenemisvabadust, ükskõik kui väga ta seda soovis.

Flavia nihutas keharaskuse ühelt võõravõitu kõrgelt kontsalt teisele, lonksas mineraalvett ja püüdis vestlusele keskenduda. Tal polnud aimugi, kes see temaga vestlev paar õieti oli, aga ilmselt oli mees mõni tema isale kasulikest äri meestest, sest nagu Flavia teadis, kutsus isa kohale vaid neid inimesi, kellest talle võis tulu olla. Just nõnda jaotaski tema isa rahvastiku kaheks: inimesed, keda sai kasutada, ning inimesed, kelle võis kõrvale heita. Flavia, tema tütar, sobitus mõlemasse rühma.

Suurema osa oma elust oli ta kuulunud viimasesse rühma – nende hulka, keda võis kõrvale heita. Eirata ja tähelepanuta jätta. Täpselt nii, nagu isa oli tema emaga teinud. Oh, kui ema rasedaks jäi, oli isa küll vaevaks võtnud temaga abielluda. Aga nüüdseks teadis Flavia, et see sai teoks vaid sellepärast, et tema vanavanemad olid kinkinud isale suurema summa raha. Näiliselt selleks, et noorpaar saaks ühist abieluteed alustada, aga tegelikkuses, nagu Flavia süngelt adus, oli raha vaid altkäemaks ja peibutis, et nende lapseootel tütar mehele saaks.

Rahalises plaanis oli emast isale palju kasu olnud ning saadud raha moodustas algkapitali, mida isa oma äriimpeeriumi üles ehitamiseks vajas. Naist ja last tal aga vaja ei olnud, ning vaevu kuus kuud pärast Flavia sündi oli isa nad mõlemad tagasi Dorsetisse saatnud ja endale uue naise leidnud. Juhtumisi ühe jõuka ja lahutatud naise. Ka too naine ei jäänud isa juurde kauaks. Niipea, kui isa

oli saanud temalt veel investeerimiskapitali, liikus ta taas edasi.

Isa oli seesugust teguviisi jätkanud ning nõnda järkjärgult oma varandust kokku ajanud. Flavia silmis helkles hapult küüniline tuluke. Nüüd olid isa naised üha nooremad ja nooremad ning isa oli see, kes pidi raha välja käima, et need saaksid tema jaoks piisavalt ahvatlevad välja näha. Isa oli harjunud vaid parimat saama ning rikkus oli talle seda ka heldelt võimaldanud.

Flavia vaatas ringi. See Regent's Parki korter oli väärt vähemalt mõni miljon naela, arvestades selle esmaklassilist asukohta ning sisustuse kiiskavat luksuslikkust. See oli aga vaid üks osa isa kinnisvarast. Sellele lisaks oli isal veel ka maja Surreys börsimaaklerite lemmikpiirkonnas, korter Pariisi ühes parimas *arrondissement*'is, villa Marbellas Puerto Banúsis ning veel teinegi Barbadosel rannal.

Flavia polnud neist üheski käinud ega oleks seda tahtnudki. Samuti ei tahtnud ta olla siin. Aga kolm aastat tagasi vajas tema nüüdseks lehestunud vanaema puusaproteesi ning Flavia isa oli olnud jõhkralt otsekohene.

„Vana nahkhiir võib saada oma operatsiooni erahaiglas, aga sellele kuluv raha on laen – ja sina maksad selle tagasi, ilmudes kohale, kui ma tahan, et sa mu külalistega vestleksid ja neile viisakalt naerataksid. Kõik räägivad, kui võluv ja meeldiv ja hästikasvatatud sa oled, ning kõik, kes pidasid mind mingiks matsist uusrikkaks, on sunnitud oma arvamust muutma!”

Flavia oleks südamest soovinud käskida isal tema silme alt kaduda, aga kuidas sai ta seda teha, kui riikliku

tervishoiuteenuse järjekorrad olid nii pikad ning vanaema polnud mitte üksnes ränkades valudes, vaid ka järjest kasvavast liikumisvõimetuselt muserdatud. Samuti üha kasvavast vaesusest. Harford Hall, kahekümnenda sajandi alguses ehitatud hallist kivist maja, kus Flavia oli üles kasvanud, oli tõeline rahaõgard nagu kõik suured vanad majad ning selle korrashoid ja remonditööd neelasid järjest kahanevaid sissetulekuid, mida tema leestunud vanaema aktsiate ja osakute pealt teenis. Neil polnud üleliigseid tuhandeid, mida erakirurgi peale kulutada.

Seega, hoolimata sügavast vastumeelsusest isa võlgnikuks jäämise suhtes oli Flavia pakkumise vastu võtnud ning maksis nüüd, kolm aastat hiljem, ikka veel laenu tagasi viisil, nagu isa oli nõudnud.

Londonisse kutsutuna, et seal kuulekat tütart mängida, viksilt ja viisakalt riides, tühjast-tähjast vesteldes ja vahetades seltskondlikke viisakusvormeleid inimestega, kes talle põrmugi korda ei läinud, ent kellele isa tahtis kas muljet avaldada või ahvatlevaid äriettepanekuid teha. Flavia mängis oma rolli täpselt, nagu olnuks ta näitlejana laval. Rolli, mida ta vihkas selle valelikkuse ja silmakirjalikkuse pärast, sellal kui isa kohtles teda avalikkuse ees nagu oma silmatera, hoolivalt ja pühendunult, ehkki tõde oli sootuks teistsugune.

Praegu aga oli see katsumus rängem kui iial varem. Ehkki puusaoperatsioon oli läinud edukalt, oli vanaema vaimne seisund pärast seda halvenema hakanud ning viimased kaks aastat oli tema nõdrameelsus halastamatult süvenenud. See tähendas, et vanaema isegi mõneks päe-

vaks omapäi jättes nagu praegu muretses Flavia tema pärast veelgi rohkem. Kuigi üks vanaema hooldajaist, kes käis Flaviale regulaarselt tunniks või kaheks abis, et naine saaks lähimasse linna sisseoste tegema ja muid vajalikke asju ajama minna, oli praegu vanaema juures, ei leevendanud see Flaviat närvivat ärevust. Aga isa oli tungivalt nõudnud, et ta sel nädalal Londonisse sõidaks.

„Ei mingeid paganama vabandusi!” oli isa vahutanud. „Mul on sellest vanast nahkhiirest täiesti ükspuha! Sa istud järgmisele rongile. Mulle tulevad homme õhtul mõned inimesed külla ja kõik peab kombes olema!”

Flavia oli kulmu kortsutanud – ja mitte üksnes kohalekäsutamise peale. Tema isa hääles oli olnud mingi uudne noot. Pingenoot. Küüniliselt oli Flavia arvanud põhjuse peituvat lahkkelides isa ja tema viimase kaaslaste Anita vahel, keda Flavia nägi praegu salongi teises otsas, kaela ümber terve varandus. Anita oli nõudlik armuke ja võib-olla hakkas tema ahnus isale närvidele käima.

Mulje, nagu oleks isa uudse pinge all, tugevnes veelgi, kui Flavia korterisse jõudis. Isa oli rääkinud temaga napimalt kui eales varem ning tal oli ilmselgelt muudki teha.

Aga mitte nii palju, et ta poleks Flaviat küünarnukist haaranud, kui külalised saabuma hakkasid.

„Täna õhtul tuleb siia üks eriti tähtis isik ja ma tahan, et sa talle muudkui naerataksid – selge?” Isa külmpilk oli Flaviast üle libisenud. „Sa peaksid suutma tema huvi köita küll – talle meeldivad naised ja talle meeldivad ilusad naised. Ja see on üks asi, milleks sa kõlbad!”